

Biznes rodzinny

Donald Trump nie wybrał po prostu prezesa Rezerwy Federalnej. Wybrał zięcia swojego darczyńcy, protegowanego swojego patrona funduszu hedgingowego i człowieka, którego majątek zależy od ludzi, których teraz będzie regulował.

[Sarah B.](#) 14 maja 2026 r.

Senat USA zatwierdził w środę Kevina Warsha na stanowisko przewodniczącego Rezerwy Federalnej stosunkiem głosów 54 do 45, co stanowi najwięszą przewagę w historii nowożytnej w przypadku zatwierdzenia przewodniczącego Rezerwy Federalnej. Głosowanie odbyło się dzień po tym, jak Senat zatwierdził Warsha do Rady Gubernatorów Rezerwy Federalnej stosunkiem głosów 51 do 45, kończąc pięciomiesięczny proces zatwierdzania, który zakończył się dopiero po umorzeniu przez Departament Sprawiedliwości śledztwa karnego przeciwko ustępującemu przewodniczącemu Rezerwy Federalnej Jerome'owi Powellowi. Warsh, były gubernator Rezerwy Federalnej za czasów Busha i Bernanke'a, obejmie urząd po zakończeniu kadencji Powella 15 maja.

Kevin Warsh | Źródło: Graeme Sloan / Bloomberg

Tę historię dziś powtarzano w każdej stacji telewizyjnej.

Oto ten, który tego nie zrobił: Warsh jest mężem [Jane Lauder](#), wnuczki [Estée Lauder](#) i córki [Ronalda Laudera](#), znanego również jako miliarder i [Światowego Kongresu Żydów](#), prezes który jest **przyjacielem Donalda Trumpa** od lat 60., który zasiał w głowie prezydenta pomysł kupna Grenlandii, który teraz posiada aktywne udziały inwestycyjne w grenlandzkiej wodzie i hydroenergetyce, w największym złożu litu na Ukrainie oraz w telewizji komercyjnej w postsowieckiej Europie i Izraelu. Warsh jest również podopiecznym i

wieloletnim partnerem biznesowym [Stanleya Druckenmillera](#), miliardera i funduszu hedgingowego, który osobiście zarządza około 148 milionami dolarów osobistego majątku Warsha w funduszu, którego podstawowych aktywów Warsh odmówił ujawnienia, powołując się na umowy o zachowaniu poufności. Innym protegowanym Druckenmillera jest sekretarz skarbu [Scott Bessent](#).

Rezerwa Federalna została zaprojektowana jako jedyna część rządu USA, na którą żaden prezydent nie mógłby wywierać presji, żaden darczyńca nie mógłby jej kupić, a żadna dynastia nie mogłaby jej odziedziczyć. Na dzień dzisiejszy wszystkie trzy są niepewne.

Człowiek w Fed

Kevin Maxwell Warsh, lat 56, nie jest ekonomistą. Nie ma doktoratu, akademickiego wykształcenia w dziedzinie polityki pieniężnej ani doświadczenia w bankowości centralnej przed 2006 rokiem, co czyni go zaledwie drugą osobą w historii nowożytnej Rezerwy Federalnej, która przewodniczy tej instytucji bez doktoratu z ekonomii. Z wykształcenia jest prawnikiem, z zawodu bankierem ds. fuzji i przejęć w Morgan Stanley, a z politycznego pochodzenia pracownikiem Białego Domu.

Urodził się w Albany w stanie Nowy Jork w 1970 roku, jako syn producenta mundurków szkolnych. Studiował na Uniwersytecie Stanforda, gdzie przewodniczył senatowi studenckiemu i pomagał **ekonomistom z Instytutu Hoovera** w tworzeniu modeli komputerowych. To było jego pierwsze spotkanie z konserwatywnym think tankiem, który później stał się jego domem zawodowym. Ze Stanfordu kontynuował naukę na wydziale prawa Uniwersytetu Harvarda, który ukończył w 1995 roku, a następnie dołączył do **nowojorskiego oddziału ds. fuzji i przejęć Morgan Stanley**. Spędził tam siedem lat jako współpracownik, wiceprezes i dyrektor wykonawczy, zanim Biały Dom za kadencji George'a W. Busha zrekrutował go w 2002 roku na stanowisko specjalnego asystenta ds. polityki ekonomicznej i sekretarza wykonawczego **Narodowej Rady Ekonomicznej**.

W 2006 roku, w wieku 35 lat, Bush nominował go do Rady Gubernatorów Rezerwy Federalnej. Nominacja ta była na tyle nietypowa, że spotkała się z otwartą krytyką ze strony byłych członków Rezerwy Federalnej. Preston Martin, nominowany przez Reagana i był wiceprzewodniczący Rezerwy Federalnej, powiedział wówczas agencji Bloomberg: „Kevin Warsh to nie jest dobry pomysł. Gdybym zasiadał w senackiej Komisji Bankowej, głosowałbym przeciwko niemu”. Krytycy wskazywali na jego młody wiek, **powiązania polityczne i brak doświadczenia w polityce pieniężnej**. Zwolennicy wskazywali na jego **biegłość na Wall Street**, co moim zdaniem oznacza, że miał dobry kontakt z elitami bankowymi. Jego nominacja została zatwierdzona w głosowaniu ustnym.

To, co Warsh wniósł do **Fed pod przewodnictwem Bernankego**, to nie była ekspertyza w polityce, ale wizytówka. Stał się głównym łącznikiem banku centralnego z Wall Street podczas kryzysu w 2008 roku, był człowiekiem, który odbierał telefony od prezesów banków, który pomógł wynegocjować **sprzedaż Bear Stearns do JPMorgan**, który był obecny podczas **bankructwa Lehman Brothers i ratowania AIG**. Pomógł swojej byłej firmie Morgan Stanley przetrwać kryzys, przekształcając się w holding bankowy. Był, według wszystkich relacji, użyteczny w tej roli. Później przyznał również, że czuł się coraz bardziej nieswojo z kierunkiem, w którym zmierza Fed. W 2010 roku sprzeciwił się planowi Bernankego, aby uruchomić drugą rundę luzowania ilościowego, program skupu obligacji o

wartości 600 miliardów dolarów znany jako QE2, a w lutym 2011 roku zrezygnował, mówiąc kolegom, że zakończył planowaną pięcioletnią kadencję.

Kevin Warsh w 2010 roku, pomiędzy przewodniczącym Benem Bernanke (po lewej) i Donem Kohnem, innym prezesem Rezerwy Federalnej. | Źródło: Reed Saxon / Associated Press

Spędził piętnaście lat od momentu, gdy umocnił swoją pozycję polityczną, która doprowadziła go do odejścia. Został [wybitnym profesorem wizytującym rodziny Shepard](#) w [Instytucie Hoovera](#) oraz wykładowcą w Stanford Graduate School of Business. Zasiadał w [zarządach UPS](#) i koreańskiej firmy e-commerce [Coupang](#). Publikował artykuły w „*Wall Street Journal*”, ostrzegając przed długoterminowymi konsekwencjami ekspansywnej polityki pieniężnej. Zasiadał w [Grupie Trzydziestu](#), wpływowym, zamkniętym gremium zrzeszającym bankierów centralnych i finansistów. W 2011 roku dołączył do [Duquesne Family Office](#), osobistej firmy inwestycyjnej miliardera i menedżera funduszy hedgingowych Stanleya Druckenmillera, jako **partner i doradca**. Więcej na ten temat później...

Trump po raz pierwszy rozważał kandydaturę Warsha na stanowisko Sekretarza Skarbu pod koniec 2024 roku, zanim ostatecznie wybrał Scotta Bessenta, kolejnego współpracownika Druckenmillera, o którym opowiemy później. Kiedy wiosną 2025 roku Trump odnowił swój spór z Powellem i zaczął otwarcie zabiegać o jego następców, nazwisko Warsha powróciło na szczyt listy. „*Wall Street Journal*” doniósł w lipcu, że rywalizacja między Warshem a dyrektorem Narodowej Rady Ekonomicznej Kevinem Hassettem „zaostrzyła się do dramatu w sali posiedzeń zarządu” podobnego do tego, jaki Trump wcielił się w rolę w *programie* „*The Apprentice*”. Do końca lata lista kandydatów zawęziła się do trzech: Warsha, Hassetta i urzędującego prezesa Rezerwy Federalnej Christophera Wallera. 30 stycznia 2026 roku Trump nominował Warsha.

Przesłuchanie w sprawie zatwierdzenia 21 kwietnia 2026 r. było raczej widowiskiem niż weryfikacją. W oświadczeniu otwierającym Warsh oddał hołd dwóm mężczyznom: [George'owi Shultzowi](#), zmarłemu byłemu Sekretarzowi Stanu i Skarbu, oraz Stanleyowi Druckenmillerowi, który, jak powiedział Warsh, dał mu „miejsce przy stole” na piętnaście lat. Senator Elizabeth Warren z Massachusetts, czołowa Demokratka w Komisji Bankowej, wykorzystała swój czas, aby poprosić Warsha o wymienienie jednego aspektu programu gospodarczego Trumpa, z którym się nie zgadza. Warsh odpowiedziała, że Trump „**nie**

znalazł się w centralnym składzie ”. Warren odparła: „Całkiem urocze”. Kilka godzin przed rozpoczęciem przesłuchania Trump powiedział w CNBC, że będzie „rozczarowany”, jeśli Warsh nie **obniży stóp procentowych natychmiast po zatwierdzeniu** .

Dwa dni przed ostatecznym głosowaniem **Biuro Etyki Rządowej (Office of Government Ethics)** złożyło zawiadomienie, że Warsh **nadal nie przestrzega** federalnych zasad etyki. Jest to pierwszy kandydat na stanowisko przewodniczącego Rezerwy Federalnej, który tego dopuścił się. Zobowiązał się do wycofania inwestycji w ciągu 90 dni od objęcia urzędu.

Małżeństwo i dynastia

Warsh poznał Jane Lauder na Uniwersytecie Stanforda na początku lat 90. Ona była studentką, on kończył studia z zakresu polityki publicznej. Pobrali się w lutym 2002 roku, w tym samym miesiącu, w którym Warsh opuścił Morgan Stanley i przeszedł do Białego Domu za prezydentury Busha. Kiedy cztery lata później został nominowany do Rezerwy Federalnej, jego oświadczenie finansowe złożone w Biurze Etyki Rządowej (Office of Government Ethics) wykazało łączny majątek gospodarstwa domowego w wysokości 65,3 miliona dolarów. Financial Markets Center, nieistniejąca już organizacja monitorująca nominacje w Rezerwie Federalnej, stwierdziła, że Warsh był „ **najbogatszą osobą w zarządzie od wielu lat** ”. To było dwadzieścia lat temu. Ocena ta nie straciła na aktualności.

Kevin Warsh i Jane Lauder, 55. kolacja inauguracyjna prezydenta, 2005.

Jane Lauder jest **wnuczką Estée Lauder i Josepha Laudera** , którzy w 1946 roku założyli firmę kosmetyczną noszącą ich nazwisko. Jest córką Jo Carole Lauder i RONALDA LAUDERA, z których ten drugi jest jedynym żyjącym spadkobiercą firmy po śmierci swojego brata Leonarda w 2025 roku. *Forbes* szacuje **majątek osobisty Jane Lauder na 2,7 miliarda dolarów** . Od 2009 roku zasiada w [zarządzie Estée Lauder Companies](#) , w 2018 roku dołączyła do [zarządu Eventbrite](#) i do 2024 roku pełniła funkcję wiceprezesa wykonawczego i dyrektora ds. danych firmy, wcześniej zarządzając markami Clinique, Origins i Darphin. Szerszy majątek rodziny Lauder jest wyceniany na około 26 miliardów dolarów.

Jane Lauder z rodzicami Ronem i Jo Carole w 2022 roku. | Źródło: Getty Images

Najnowsze oświadczenie finansowe Warsha, złożone w Senacie w kwietniu 2026 roku, wykazało, że jego majątek osobisty wynosi od 135 do 226 milionów dolarów. Jest to tak szeroki zakres, ponieważ federalne formularze informacyjne zezwalają na raportowanie w szerokich przedziałach, a dwa z jego indywidualnych aktywów są określone jako warte „ponad 50 milionów dolarów” bez dalszych szczegółów. Kwoty te nie uwzględniają majątku jego żony, który wynosi 2,7 miliarda dolarów. Dla porównania, najnowsze oświadczenie ustępującego prezesa Jerome'a Powella wykazało minimalny majątek netto w wysokości 19,5 miliona dolarów, ulokowany głównie w funduszach indeksowych S&P 500 i funduszu obligacji komunalnych.

Majątek Laudera nie jest pieniądzem pasywnym. Ronald Lauder, ojciec Jane i teść Warsha, jest jednym z **najbardziej aktywnych politycznie miliarderów w Stanach Zjednoczonych**. Był darczyńcą Partii Republikańskiej **od czasów administracji Reagana**, ambasadorem, kandydatem na burmistrza, któremu nie udało się wygrać wyborów, wieloletnim przewodniczącym zarządu Muzeum Sztuki Nowoczesnej, a od 2007 roku prezesem Światowego Kongresu Żydów. Jest również **osobistym przyjacielem Donalda Trumpa od lat 60.**, kiedy obaj studiowali w Wharton School na Uniwersytecie Pensylwanii. Lauder ukończył studia w 1965 roku, a Trump w 1968 roku.

10 stycznia 2025 roku, dziesięć dni przed drugą inauguracją Trumpa, Ronald Lauder **zrezygnował** z członkostwa w zarządzie Estée Lauder Companies, kończąc formalną funkcję korporacyjną, którą piastował w pewnym zakresie przez sześćdziesiąt lat. Dokumenty spółki nie zawierały żadnego wyjaśnienia. Data ta nie została publicznie podana przez Laudera, Estée Lauder Companies ani zespół ds. przekazania władzy Trumpowi.

Człowiek, który odszedł z zarządu rodzinnego imperium kosmetycznego o wartości 29 miliardów dolarów dziesięć dni przed powrotem swojego przyjaciela ze studiów do Białego

Domu, to ten sam człowiek, którego córka wyszła za mąż za kolejnego prezesa Rezerwy Federalnej. Aby zrozumieć, co oznacza zatwierdzenie Warsha, trzeba zrozumieć, kim jest Ronald Lauder, co posiada, w co wierzy i czego pragnie.

Ron Lauder, najstarszy przyjaciel Trumpa

Ronald Steven Lauder urodził się w 1944 roku jako syn Estée i Josepha Lauderów, dwa lata przed tym, jak założyli firmę kosmetyczną, która uczyniła ich rodzinę jedną z najbogatszych w Ameryce. Dorastał w Nowym Jorku, uczęszczał do Wharton School na Uniwersytecie Pensylwanii i ukończył ją w 1965 roku, mając za partnera małżeńskiego, który sześćdziesiąt lat później zapewnił jego zięciowi stanowisko prezesa Rezerwy Federalnej. Donald Trump rozpoczął naukę w Wharton trzy lata później.

Donald Trump i Ron Lauder w Mar-a-Lago, 2016.

Lauder rozpoczął pracę w **Estée Lauder Companies** w 1964 roku jako szef działu międzynarodowego. Następne dwie dekady spędził na rozszerzaniu działalności firmy w Europie, zanim za Ronalda Reagana zajął się polityką. W 1983 roku został mianowany zastępcą **asystenta sekretarza obrony ds. polityki europejskiej i NATO**, stanowisko to piastował przez trzy lata, zanim Reagan mianował go **ambasadorem USA w Austrii** w 1986 roku. Jako ambasador zwolnił oficera dyplomatycznego o nazwisku **Felix Bloch**, który później stał się centralną postacią w **Roberta Hanssena sprawie szpiegostwa**. Wrócił do Nowego Jorku w 1987 roku, ubiegał się o nominację republikanów na burmistrza w 1989 roku — wraz z szefami kampanii **Rogerem Ailesem i Arthurem Finkelsteinem** — i przegrał z **Rudym Giulianiem** w prawyborach. Od tego czasu nie piastował wybieralnego urzędu, ale nie przestał działać w polityce.

W 2007 roku, po rezygnacji **Edgara Bronfmana seniora** (tak, tego właśnie), Lauder został wybrany na prezesa Światowego Kongresu Żydów. Pełnił tę funkcję przez **dziewiętnaście lat**. Światowy Kongres Żydów określa się jako **międzynarodowa organizacja przedstawicielska społeczności żydowskich** i jest jednym z najbardziej wpływowych organów wspierających Izrael poza samym Izraelem. Pod przewodnictwem Laudera rozszerzył **współpracę** z UNESCO i Organizacją Narodów Zjednoczonych w zakresie moderowania treści, **lobbował rządy w sprawie programów nauczania o Holokauście** i, jak sam Lauder powiedział na gali Światowego Kongresu Żydów w listopadzie 2025 roku, argumentował, że „cały system edukacji, od przedszkola do liceum, musi zostać przeformułowany”. W przemówieniu otwierającym szczyt Israel Hayom w grudniu 2025 roku, konferencji organizowanej przez gazetę Miriam Adelson, Lauder określił ten globalny

moment jako „pełnowymiarowy atak na prawdę, demokrację i bezpieczeństwo narodu żydowskiego na całym świecie”.

Coraz częściej traktuje swoją platformę filantropijną jako instrument polityczny. W 2019 roku założył [Antisemitism Accountability Project](#), w skrócie ASAP, który **zbiera fundusze na walkę z amerykańskimi kandydatami politycznymi, których Lauder uważa za niewystarczająco pro-izraelskich**. Podczas gali Światowego Kongresu Żydów w listopadzie 2025 roku Lauder jasno określił misję projektu: „Każdego kandydata ubiegającego się o miejsce w wyborach, którego program zawiera elementy antysemityzmu, będziemy atakować tak samo, jak on atakuje nas”. Definicja antysemityzmu stosowana przez ASAP i Światowy Kongres Żydów jest [definicją Międzynarodowego Sojuszu na rzecz Pamięci o Holokauście](#), która zawiera w swoich przykładach pewne formy krytyki państwa Izrael.

Życie publiczne Laudera toczyło się dwoma równoległymi torami: Światowym Kongresem Żydów, którego używa do kształtowania globalnego dyskursu na temat Izraela i tożsamości żydowskiej, oraz rozległym i w dużej mierze prywatnym portfelem inwestycyjnym, którego zarys dopiero niedawno ujrzał światło dzienne. Oba te tory przecinają się z polityką zagraniczną Donalda Trumpa i oba mogą skorzystać na tym, że prezes Rezerwy Federalnej będzie w związku małżeńskim z rodziną.

Grenlandia

Historia, że Stany Zjednoczone powinny kupić Grenlandię nie pochodzi od Donalda Trumpa. Wywodzi się od Ronalda Laudera, który **przedstawił ten pomysł Trumpowi w 2018 roku i zaferował się jako nieoficjalny negocjator z Danią**. Po raz pierwszy poinformowano o tym w *The Divider*, książce o Białym Domu Trumpa z 2022 roku autorstwa Petera Bakera i Susan Glasser, a następnie potwierdzono w późniejszych wywiadach z byłym doradcą ds. bezpieczeństwa narodowego Johnem Boltonem. Bolton powiedział *The Guardian* w styczniu 2026 roku, że Trump wezwał go do Gabinetu Ovalnego, wskazał Laudera jako źródło propozycji i opisał go jako „mojego przyjaciela, naprawdę, naprawdę doświadczonego biznesmena”. Kiedy pomysł stał się publiczny w 2019 roku, natychmiast nastąpiła dyplomatyczna reakcja z Kopenhagi i propozycja została odłożona. Powróciła wraz z drugą kadencją Trumpa.

Co się zmieniło w tym okresie to to, że Lauder zaczął bezpośrednio nabywać udziały handlowe na Grenlandii. Doniesienia duńskiej gazety *Politiken* pod koniec 2025 roku, następnie podchwyczone przez *The Guardian* i *Arctic Today*, udokumentowały, że Lauder jest uczestnikiem [Greenland Development Partners](#), zarejestrowanego w Delaware konsorcjum inwestycyjnego, które nabyło udziały w **Greenland Investment Group**. Aktywa grupy obejmują **Greenland Water Bank**, firmę eksportującą wodę źródlaną działającą z wyspy na Zatoce Baffina, oraz oczekującą ofertę na realizację dużego projektu hydroenergetycznego na jeziorze Tasersiaq, największym jeziorze Grenlandii, w celu zasilania przyszłej huty aluminium. Lokalnymi partnerami Laudera są Svend Hardenberg, były starszy doradca premiera Grenlandii, i Jørgen Wæver Johansen, który jest mężem minister spraw zagranicznych Grenlandii Vivian Motzfeldt. Dyrektorem naczelnym Greenland Investment Group jest Josette Sheeran, była zastępca sekretarza stanu USA w administracji Condoleezy Rice i była dyrektor wykonawcza Światowego Programu Żywnościowego ONZ.

Lauder nie milczał na temat znaczenia tych inwestycji. W artykule redakcyjnym z 2025 roku w „*New York Post*” nazwał Grenlandię „**kolejną granicą Ameryki**” i napisał: „Pod jej

lodem i skałami kryje się skarbnica pierwiastków ziem rzadkich, niezbędnych dla sztucznej inteligencji, zaawansowanego uzbrojenia i nowoczesnej technologii. Wraz z ustępowaniem lodu pojawiają się nowe szlaki morskie, zmieniając globalny handel i bezpieczeństwo”. Duńscy analitycy ds. bezpieczeństwa byli bardziej bezpośredni. Rasmus Sinding Søndergaard z Duńskiego Instytutu Studiów Międzynarodowych powiedział w wywiadzie dla *Politiken*, że inwestycji Laudera nie można traktować wyłącznie jako czysto komercyjnych: „Są powody, by zachować czujność. Zwłaszcza gdy dotyczy to człowieka takiego jak Ronald Lauder”.

Ukraina

W styczniu 2026 roku ukraińska komisja przetargowa przyznała **umowę o podziale produkcji ze złoża litu w Dobrej** konsorcjum [Dobra Lithium Holdings JV](#), jednego z największych w kraju rezerw metalu niezbędnego do produkcji baterii i obronności. Konsorcjum jest własnością [TechMet](#), firmy z branży energetyczno-metalowej, częściowo należącej do [US International Development Finance Corporation](#), oraz podmiotu prywatnego [The Rock Holdings](#). Ronald Lauder jest członkiem konsorcjum. O umowie jako pierwszy poinformował „*The New York Times*”, a potwierdziła ją **premier Ukrainy Julia Swyrydenko**.

Złóża litu na Ukrainie | Źródło: Radio Liberty

Złoże Dobra zawiera od 80 do 105 milionów ton metrycznych litu. Przetarg wymagał **minimalnej inwestycji w wysokości 179 milionów dolarów**; komisja stwierdziła, że zwycięskie konsorcjum zaoferowało „**znacznie wyższą kwotę**”. Całkowita przewidywana inwestycja **przekracza 500 milionów dolarów**. Umowa działa w ramach **umowy o wydobyciu minerałów między USA a Ukrainą z kwietnia 2025 roku**, która przewiduje, że **połowa** dochodów ukraińskiego rządu z takich projektów trafi do wspólnego amerykańsko-ukraińskiego funduszu inwestycyjnego na odbudowę.

To, że miliarder, który osobiście lobbował prezydenta USA za przejściem Grenlandii, otrzymał jednocześnie jedną z największych ukraińskich koncesji na wydobycie surowców mineralnych, na warunkach określonych w umowie dwustronnej podpisanej przez tego samego prezydenta, to przykład sytuacji, która w innych administracjach doprowadziłaby do wszczęcia śledztwa przez Kongres. Do tej pory żadne z nich nie zostało wszczęte.

Izrael

Lauder jest prominentną postacią w izraelskiej polityce i mediach od czterech dekad. Jest wieloletnim sojusznikiem i okazjonalnym krytykiem premiera Benjamina Netanjahu, z którym podobno popadł w konflikt w 2018 roku, choć ich publiczne porozumienie w kwestiach bezpieczeństwa i terytorialnych Izraela pozostało niezmiennie. Publicznie apelował w niemieckiej gazecie „*Die Welt*” o **przyjęcie Izraela do NATO**. Jest właścicielem części komercyjnego kanału 10 w Izraelu. Naciskał na wznowienie porozumienia banków szwajcarskich z 1998 roku w sprawie Holokaustu, argumentując, że pierwotna kwota 1,29 miliarda dolarów powinna być „**nawet o 10 miliardów dolarów wyższa**”.

Przedstawił się również jako obrońca działań Izraela w Strefie Gazy. W oświadczeniu z grudnia 2025 roku Lauder odrzucił tezę, że Izrael ponosi odpowiedzialność za zakończenie konfliktu: „Prawda jest prosta: wojna mogłaby się skończyć jutro, gdyby Hamas uwolnił pozostałych zakładników i rozbroił się”. Przez większość okresu po 7 października naciskał na rozszerzenie moderacji treści w mediach społecznościowych poprzez partnerstwa Światowego Kongresu Żydów z UNESCO i głównymi platformami. Kampania ta obejmowała naciski na **TikToka**, **Meta** i **X**, a Lauder określił ją jako próbę zwalczania „normalizacji antyżydowskiej retoryki w internecie”.

Woda

W 2010 roku Lauder założył [RWL Water, LLC](#), spółkę holdingową koncentrującą się na globalnych inwestycjach w infrastrukturę wodną. Od tego czasu stale poszerzał portfolio. Inwestycja w Greenland Water Bank jest jednym z elementów szerszej strategii. W 2024 roku Globalna Komisja ds. Ekonomiki Wody ONZ opublikowała raport, w którym stwierdzono, że ponad połowa światowej produkcji żywności pochodzi z regionów dotkniętych kryzysem wodnym, a planeta wkroczyła w to, co raport nazwał „erą bezprecedensowego kryzysu wodnego”. Spółki wodne Laudera są w stanie skorzystać właśnie z dynamiki opisaną przez ONZ.

Wzór.

Ronald Lauder, działając w czterech obszarach: surowcu mineralnym, mediach i wodzie, posiada prywatne pozycje inwestycyjne, których zwroty są wrażliwe na decyzje w zakresie polityki zagranicznej USA, decyzje w zakresie polityki pieniężnej USA oraz zachowanie dolara jako globalnej waluty rezerwowej. Jest on również teściem człowieka, który od 13 maja 2026 roku kontroluje jedną z trzech instytucji, które mają najbardziej bezpośredni wpływ na te zmienne.

Rezerwa Federalna nie ustala polityki zagranicznej. Ale Fed **ustala stopy procentowe**, które określają koszt kapitału dla każdego projektu, w który inwestuje Lauder; ustala **politykę dolara**, która określa cenę każdego surowca produkowanego w ramach tych projektów; i **zarządza architekturą sankcji finansowych**, za pomocą których Departament Skarbu USA egzekwuje politykę zagraniczną wobec przeciwników. Gdy dolar się umacnia, ceny pierwiastków ziem rzadkich spadają, a gospodarka Grenlandii staje się tańsza w pozyskiwaniu surowców mineralnych. Gdy stopy procentowe spadają, koszt kapitału dla ukraińskiego projektu litu o wartości 500 milionów dolarów gwałtownie spada. Gdy sankcje na rosyjski lub irański eksport towarów zaostrzają się, wartość substytutów kontrolowanych przez Zachód, tj. pierwiastków ziem rzadkich z Grenlandii i ukraińskiego litu, rośnie.

Ron Lauder spędził sześć dekad, pozycjonując się w tych dziedzinach. W styczniu 2025 roku zrezygnował z zasiadania w zarządzie korporacji swojej rodziny. W styczniu 2026 roku jego przyjaciel ze studiów nominował jego zięcia do Rezerwy Federalnej. W maju 2026 roku Senat zatwierdził jego nominację.

Pytanie Druckenmillera

Jeśli Ronald Lauder jest głową rodziny, w którą wzenił się Warsh, to Stanley Druckenmiller jest głową rodziny, którą zbudował Warsh. Relację między Druckenmillerem i Warshem osoby znające obu określają jako „**bliską relację ojciec-syn**”. Według *doniesień Financial Times*, obaj mężczyźni rozmawiają ze sobą lub wysyłają SMS-y ponad tuzin razy dziennie. Warsh pracuje w osobistej firmie inwestycyjnej Druckenmillera, Duquesne Family Office, od 2011 roku — roku, w którym zrezygnował z pracy w Rezerwie Federalnej. Druckenmiller publicznie poparł nominację Warsha na przewodniczącego Fed w styczniu 2026 roku słowami: „Nie mógłbym wyobrazić sobie żadnej innej osoby na planecie lepiej przygotowanej”. To poparcie było, w najbardziej dosłownym sensie, inwestycją.

Warsh (po prawej) ze Stanleyem Druckenmillerem. | Źródło: Getty Images

pracował u boku George'a Sorosa w [Quantum Fund](#) Druckenmiller jest jednym z najbardziej utytułowanych zarządzających funduszami hedgingowymi we współczesnych finansach amerykańskich. W latach 1988-2000, **zarabiając dla firmy około 1 miliarda dolarów w 1992 roku na transakcji, która „złamała Bank Anglii” poprzez sprzedaż krótką funta brytyjskiego względem marki niemieckiej. W 1981 roku założył własną firmę Duquesne Capital Management**, którą prowadził przez prawie trzy dekady ze średnią roczną stopą zwrotu na poziomie 30 procent i **bez lat strat**, a w 2010 roku zamknął ją z aktywami o wartości ponad **12 miliardów dolarów** w zarządzaniu. Od tego czasu działa za pośrednictwem Duquesne Family Office, podmiotu, który zgodnie z amerykańskimi przepisami może zarządzać aktywami wyłącznie w imieniu członków rodziny założyciela oraz niewielkiej liczby kluczowych pracowników, którzy kwalifikują się do lukratywnego wyłączenia regulacyjnego. Kevin Warsh jest jednym z tych pracowników.

Oświadczenie finansowe Warsha **złożone Senackiej Komisji Bankowej** w kwietniu 2026 r. wymieniło jego aktywa osobiste na kwotę od 135 do 226 milionów dolarów. Jego największym pojedynczym udziałem, wymienionym dwukrotnie w formularzu, jest **Juggernaut Fund LP** — prywatny wehikuł inwestycyjny zarządzany przez Duquesne Family Office. Warsh posiada go bezpośrednio i pośrednio za pośrednictwem swojej osobistej firmy doradczej, **Vicarage Corporation**. Każda z dwóch ofert jest wyceniana na „ponad 50 milionów dolarów”, maksymalny przedział dozwolony w formularzu ujawnienia. Łączna pozycja wynosi zatem co najmniej 100 milionów dolarów, a prawdopodobnie znacznie więcej. Według późniejszych doniesień *CNBC* i analizy [Hunter Index](#), Warsh posiada również udziały w 85 oddzielnych seriach funduszy w ramach podmiotu o nazwie **THSDFS LLC**, wszystkie podmioty Duquesne, o szacowanej łącznej wartości 48,24 miliona dolarów. Razem udziały Juggernaut Fund i THSDFS stanowią około 82 procent aktywów Warsha będących w jego posiadaniu.

Podstawowe aktywa funduszu Juggernaut nie zostały ujawnione. W dokumentach Warsha stwierdzono, że jest on związany „**istniejącymi wcześniej umowami o zachowaniu poufności**”, które uniemożliwiają mu wyszczególnienie aktywów w ramach funduszu. Biuro Etyki Rządowej formalnie stwierdziło, że w rezultacie Warsh **nie przestrzega federalnych zasad etyki**, co czyni go pierwszym w historii kandydatem na stanowisko prezesa Rezerwy Federalnej, którego nominacja została w ten sposób zasygnalizowana. Zobowiązał się do wycofania inwestycji w ciągu 90 dni od zatwierdzenia. Według prawników z firm typu family office, cytowanych w *reportażu CNBC*, jedynym realistycznym sposobem na odejście Warsha ze stanowiska Juggernaut w tym czasie byłoby wykupienie jego udziałów przez Druckenmillera lub innego klienta rodziny Duquesne. Cena, po jakiej doszłoby do tej transakcji, oraz tożsamość kontrahenta to informacje, których opinia publiczna prawdopodobnie nie pozna.

Relacja z Druckenmillerem również generuje dochód. W dwunastomiesięcznym okresie rozliczeniowym poprzedzającym nominację, Warsh odnotował **10,2 miliona dolarów z tytułu opłat konsultingowych** od Duquesne Family Office, co stanowiło jego największe źródło dochodów z usług konsultingowych. Kwota ta nie uwzględnia wzrostu wartości jego udziałów w Juggernaut i THSDFS, które stanowią większą kwotę.

Senator Elizabeth Warren z Massachusetts spędziła większość czasu przesłuchania Warsha w sprawie zatwierdzenia jego nominacji 21 kwietnia 2026 roku, naciskając na niego w sprawie tych ustaleń. Zapytała, oficjalnie, czy aktywa funduszu Juggernaut obejmują inwestycje w „spółki powiązane z prezydentem Trumpem lub jego rodziną, spółki ułatwiające pranie pieniędzy, spółki kontrolowane przez Chiny lub instrumenty finansowe utworzone przez Jeffreya Epsteina”. Warsh nie odpowiedział merytorycznie na żadne z tych pytań. Jego odpowiedź, powtarzana za każdym razem, brzmiała, że aktywa zostaną sprzedane, jeśli zostanie zatwierdzony. Dwa tygodnie później Warren napisała bezpośrednio do Druckenmillera, prosząc Duquesne o zwolnienie Warsha z umów o poufności, aby Senat mógł zbadać źródła jego majątku przed głosowaniem. Ani Warsh, ani Druckenmiller nie odpowiedzieli na list. **Senat i tak zagłosował.**

Problem strukturalny, jaki to stwarza, wcale nie jest subtelny. Stanley Druckenmiller jest z zawodu spekulantem makroekonomicznym. Najbardziej wiarygodnym źródłem informacji makroekonomicznych w Stanach Zjednoczonych jest Rezerwa Federalna. Decyzje Rezerwy Federalnej dotyczące stóp procentowych, dolara i bilansu wpływają na ceny aktywów w każdej kategorii, którymi handluje Druckenmiller, w tym w akcjach, walutach, towarach i

obligacjach skarbowych. Przez piętnaście lat Druckenmiller zatrudniał Warsha jako partnera i doradcę, wypłacał mu miliony dolarów w formie prowizji i zainwestował około 148 milionów dolarów z majątku Warsha w instrumenty finansowe, którymi Druckenmiller osobiście zarządza. Od 15 maja 2026 roku Warsh będzie podejmował decyzje w Rezerwie Federalnej, którymi handluje Druckenmiller.

Druckenmiller ma w rządzie kolejnego protegowanego, **Scotta Bessenta**. Kiedy Trump rozpoczął formowanie swojego gabinetu na drugą kadencję pod koniec 2024 roku, Druckenmiller publicznie poparł Bessenta na stanowisko Sekretarza Skarbu. Jego poparcie, jak donosił „*Washington Post*”, było charakterystycznie bezpośrednie: „Wydaje się, że dogaduje się z George’em Sorosem i Donaldem Trumpem. Co jeszcze trzeba wiedzieć?”. Trump nominował Bessenta, a Senat go zatwierdził.

Dwóch najbliższych protegowanych pewnego miliardera, menedżera funduszu hedgingowego, zarządza obecnie, łącznie, dwiema najpotężniejszymi instytucjami polityki gospodarczej w rządzie Stanów Zjednoczonych. Czy to naprawdę teoria spiskowa?

Szersza sieć.

Zatwierdzenie Warsha umieszcza go w zespole ds. gospodarki i polityki zagranicznej, którego członków łączą nakładające się interesy biznesowe, wspólni darczyńcy, przecinające się relacje z Izraelem i Zatoką Perską, a w kilku przypadkach bezpośrednie powiązania osobiste z samym Warshem lub z Ronaldem Lauderem. Schemat, który definiuje nominację Warsha, definiuje również ich. Każda z poniższych postaci zajmuje stanowisko, którego autorytet pokrywa się z innymi, a każda z nich posiada, zachowuje lub może czerpać korzyści z interesów finansowych, na które decyzje Rezerwy Federalnej będą miały bezpośredni wpływ.

Scott Bessent — Sekretarz Skarbu

Scott Bessent został zatwierdzony na stanowisko Sekretarza Skarbu Trumpa w styczniu 2025. Ma sześćdziesiąt dwa lata, był profesorem historii gospodarczej na Uniwersytecie Yale i z zawodu zarządzał funduszem hedgingowym. Spędził dwadzieścia cztery lata w **Soros Fund Management** firmy, **najpierw jako partner zarządzający londyńskiego biura podczas handlu funtem szterlingiem w 1992 roku, a później jako dyrektor inwestycyjny od 2011 do 2015 roku**. Opuścił Sorosa, aby założyć **Key Square Group** w 2015 roku z **2 miliardami dolarów inwestycji głównej od George’a Sorosa osobiście**. Był członkiem rady **International Crisis Group**, organizacji pozarządowej finansowanej przez Sorosa, od 2014 do 2020 roku. Był, pod każdym względem, mało prawdopodobnym wyborem dla administracji Trumpa, która spędziła dekadę przedstawiając Sorosa jako wrogi zagraniczny wpływ. Poparcie Stanleya Druckenmillera pozwoliło mu przetrwać.

WEBINAR EVENT

GUEST OF HONOR
STANLEY DRUCKENMILLER
Chairman & CEO, Duquesne Family Office LLC

MAY 12, 2020
4:00PM EDT
#ECNYDRUCKENMILLER

MODERATOR
SCOTT BESSE
Founder & CIO, Key Square Capital Management LLC

Besse i Warsh mają tego samego patrona. Druckenmiller zarządzał pieniędzmi razem z Bessem w Quantum Fund, był inicjatorem Key Square i pośredniczył we wprowadzeniu Besse do kręgu ekonomicznego Trumpa, tak jak pośredniczył w wejściu Warsha. Besse i Warsh byli również jawnymi konkurentami w walce o to samo stanowisko w Departamencie Skarbu pod koniec 2024 roku; kiedy Trump wybrał Besse, Warsh został odstawiony do Fed. Obaj panowie są w istocie **uzupełniającymi się połowami** tej samej strategii lokowania kapitału, opartej na modelu Druckenmillera.

Korzyści z pracy Warsha w Fed: Sekretarz Skarbu i przewodniczący Rezerwy Federalnej to dwaj główni architekci amerykańskiej polityki makroekonomicznej. Departament Skarbu ustala politykę fiskalną i nakłada sankcje; Fed ustala politykę pieniężną i reguluje działalność banków. Obie instytucje zostały zaprojektowane tak, aby działać niezależnie od siebie, tak aby polityka fiskalna i pieniężna mogły pełnić funkcję wzajemnej kontroli. Ponieważ oba stanowiska zajmują mężczyźni, którzy mają jednego mentora i którzy łącznie dysponują majątkiem osobistym wartym setki milionów dolarów, zarządzanym przez tego mentora, ten instytucjonalny rozdział jest formalnością. Druckenmiller ma teraz bezpośrednie połączenie z dwoma organami, których decyzje mają największy wpływ na jego portfel handlowy. Departament Skarbu Besse kontroluje wspólny amerykańsko-ukraiński fundusz inwestycyjny, który przetwarza przychody Laudera z litu. Fed Warsha kontroluje koszt kapitału, który decyduje o tym, czy projekty wydobywcze się opłacą.

Howard Lutnick — Sekretarz Handlu

Howard Lutnick został zatwierdzony na stanowisko Sekretarza Handlu w lutym 2025 r. stosunkiem głosów 51 do 45 w Senacie, taką samą przewagą, jaką piętnaście miesięcy później zatwierdziła Warsha. Jest wieloletnim prezesem i dyrektorem generalnym **Cantor Fitzgerald**, nowojorskiej firmy świadczącej usługi finansowe, która 11 września 2001 r. straciła 658 ze swoich 960 nowojorskich pracowników, w tym brata Lutnicka, Gary'ego. Jest zwolennikiem Trumpa co najmniej od 2008 r., kiedy pojawił się w *The Apprentice* i był współprzewodniczącym zespołu ds. przekazania władzy Trumpowi w 2024 r. Według jego własnych słów jest w rządzie ze względu na Izrael: powiedział *Philadelphia Inquirer* w 2024 r., że „moralna jasność” Trumpa w sprawie wojny w Strefie Gazy była decydująca w jego

decyzji o dołączeniu do kampanii. Jest głównym darczyńcą **United Hatzalah**, izraelskiej ochotniczej służby medycyny ratunkowej i **Birthright Israel**. W październiku 2024 roku towarzyszył Trumpowi w drodze na grób rabina Lubawiczów w Queens.

Jak Warsh w Fed mu służy: Cantor Fitzgerald posiada rezerwy obligacji skarbowych USA, które zabezpieczają około **133 miliardów dolarów w USDT**, stablecoinie emitowanym przez **Tether**. Umowa ta przynosi Cantorowi dziesiątki milionów dolarów rocznie w opłatach za depozyt. Cantor posiada również około 5 procent samego Tether, udziały wyceniane na około 600 milionów dolarów. W momencie nominacji Lutnicka, Departament Skarbu USA aktywnie rozważał sankcje przeciwko Tetherowi w związku z zarzutami prania pieniędzy i finansowania terroryzmu, te same sankcje, które musiałyby być skoordynowane za pośrednictwem infrastruktury płatniczej i bankowej Rezerwy Federalnej. Lutnick przekazał codzienne operacje Cantora swojemu dwudziestosiedmioletniemu synowi Brandonowi przed objęciem urzędu. **Nie pozbył się aktywów**. Przewodniczący Rezerwy Federalnej, który jest skłonny utrzymać otwarty kanał wymiany dolara na stablecoiny i jest skłonny traktować kwestię sankcji Skarbu Państwa z cierpliwością, jest wart o wiele więcej dla Cantora niż jakakolwiek polityka handlowa, którą sam Lutnick może ukształtować.

Steve Witkoff — Specjalny wysłannik na Bliski Wschód

Steve Witkoff zna Donalda Trumpa od 1986 roku, kiedy to jako młody prawnik ds. nieruchomości w nowojorskiej firmie **Dreyer & Traub** kupił Trumpowi kanapkę, ponieważ deweloper nie miał przy nim gotówki. Następnie rozwinął **Witkoff Group** w jedną z największych firm zajmujących się nieruchomościami w Nowym Jorku, z głównymi udziałami na Manhattanie, w tym w Park Lane Hotel, który sprzedał **Qatar Investment Authority** w 2023 roku za 623 miliony dolarów. Trump mianował go specjalnym wysłannikiem na Bliski Wschód w listopadzie 2024 roku, bez **żadnego doświadczenia dyplomatycznego**, a w lipcu 2025 roku dodał do swojego portfolio „**specjalnego wysłannika ds. misji pokojowych**”. Pełnił funkcję głównego negocjatora USA w sprawie Strefy Gazy, de facto kanału komunikacji z Władimirem Putinem w sprawie Ukrainy i głównego rozmówcy USA z Iranem w sprawie programu nuklearnego, który upadł w lutym 2026 roku.

Korzyści z pracy Warsha w Fed: Witkoff **nie wycofał całkowicie inwestycji** z Grupy Witkoff po objęciu urzędu. Jego syn Alex przejął kontrolę operacyjną, a „*The New York Times*” udokumentował w październiku 2025 roku, że Alex jednocześnie zabiegał o miliardy dolarów nowych inwestycji od tych samych rządów Zatoki Perskiej (Arabii Saudyjskiej, Zjednoczonych Emiratów Arabskich, Kataru), z którymi prowadził negocjacje jego ojciec. Model biznesowy rodziny Witkoff opiera się na ciągłej dostępności kapitału państwowego państw Zatoki Perskiej, na transgranicznych przepływach inwestycyjnych denominowanych w dolarach oraz na amerykańskim otoczeniu regulacyjnym, które pozwala zagranicznym funduszom państwowym inwestować kapitał w amerykańskie nieruchomości na dużą skalę. Wszystkie te trzy warunki są kształtowane przez politykę Rezerwy Federalnej. Fed, który chce utrzymać silnego dolara i korzystne warunki kredytowe dla inwestycji zagranicznych państw, jest dla Grupy Witkoff aktywnym partnerem biznesowym.

Jared Kushner — Specjalny Wysłannik ds. „Pokoju”

Jared Kushner założył **Affinity Partners** 21 stycznia 2021 roku, dzień po opuszczeniu pierwszego Białego Domu swojego teścia. W ciągu sześciu miesięcy firma otrzymała 2

miliardy dolarów inwestycji bazowej od saudyjskiego Publicznego Funduszu Inwestycyjnego, suwerennego wehikułu majątkowego kontrolowanego osobiście przez następcę tronu księcia Mohammeda bin Salmana. „*New York Times*” poinformował, że wewnątrzni doradcy saudyjskiego PIF odradzali inwestycję, argumentując, że Kushner nie ma żadnego doświadczenia w private equity. MBS je unieważniły. Do 2025 roku Affinity pozyskało dodatkowe 1,5 miliarda dolarów ze źródeł powiązanych z rodzinami królewskimi Kataru i Zjednoczonych Emiratów Arabskich, co zwiększyło całkowitą **ekspozycję na suwerenne aktywa państw Zatoki Perskiej do około 3,5 miliarda dolarów**. Według *rankingu Forbesa* z 2025 roku Kushner jest teraz samodzielnym miliardерem.

Trumpa **Od lutego 2026 roku jest również Specjalnym Wysłannikiem ds. Pokoju**. Tytuł ten został mu formalnie nadany podczas inauguracyjnego **posiedzenia „Rady Pokoju”** 19 lutego, po tym jak Kushner spędził poprzedni rok pełniąc nieformalną funkcję doradcą. Pełnił funkcję **nieoficjalnego negocjatora** w sprawie zawieszenia broni w Strefie Gazy w październiku 2025 roku, w rozmowach na temat Ukrainy u boku Witkoffa pod koniec 2025 roku oraz był głównym rozmówcą USA z Iranem. W kwietniu 2026 roku Demokraci z Izby Reprezentantów ds. Sądownictwa oraz Demokraci z Senatu ds. Finansów wszczęli **formalne dochodzenia w sprawie konfliktu interesów** w związku z jego podwójną rolą.

Jak Warsh w Fed mu pomaga: Zyski Affinity Partners zależą od kosztu kredytu w dolarach, siły dolara względem walut Zatoki Perskiej powiązanych z nim oraz otoczenia regulacyjnego, w którym zagraniczne państwowe fundusze majątkowe inwestują w aktywa amerykańskie. Rezerwa Federalna ustala wszystkie trzy czynniki. Przychylność Fed wobec systemu silnego dolara i niskich stóp procentowych, konfiguracji, której Trump domaga się publicznie od dwóch lat, stanowi dla firmy Kushnera różnicę między atrakcyjnym a niskim zwrotem.

Wzór powtórzony.

Cztery cyfry. Cztery grupy ekspozycji na waluty zagraniczne. Cztery grupy osobistych interesów finansowych, które bezpośrednio kształtuje polityka Rezerwy Federalnej. Dwóch – Bessent i Warsh – ma tego samego mentora w funduszu hedgingowym. Dwóch pozostałych – Lutnick i Witkoff – znajduje się w tej samej proizraelskiej sieci darczyńców, której przewodniczy Ronald Lauder. Trzeci – Kushner – jest rodziną w dosłownym **sensie**. Wszyscy czterej zajmują stanowiska, których autorytet instytucjonalny krzyżuje się z prywatnymi interesami finansowymi pozostałych.

W innej administracji byłaby to mapa konfliktu interesów sporządzona przez inspektora generalnego. W tej jest to normą. Przepraszam, gra słów związana z golfem.

Kampania nacisków Powella

Zatwierdzenie Warsha zajęło pięć miesięcy, ale powinno było zająć sześć tygodni. Opóźnienie nie było spowodowane przez demokratów w Senacie, których nigdy nie było wystarczająco wielu, by go zablokować, ani przez rynki, które generalnie przyjęły nominację z zadowoleniem. Spowodowane było przez jednego republikańskiego senatora z Karoliny Północnej i **śledztwo Departamentu Sprawiedliwości**, które, jak to ujął senator, groziło, że każdy przyszły prezes Rezerwy Federalnej będzie „poddany kaprysom każdego prezydenta”.

30 stycznia 2026 roku, w dniu nominacji Warsha przez Trumpa, prokurator generalna Dystryktu Kolumbii, **Jeanine Pirro**, była prezenterka Fox News i wieloletnia sojuszniczka

Trumpa, wszczęła śledztwo karne przeciwko urzędującemu prezesowi Rezerwy Federalnej, **Jerome'owi Powellowi**. Pretekstem miały być przekroczenia budżetu na remont siedziby Rezerwy Federalnej w Waszyngtonie, początkowo szacowany na 1,9 miliarda dolarów, który ostatecznie wzrósł do 2,5 miliarda dolarów. Śledztwo koncentrowało się na zeznaniach Powella przed Kongresem na temat remontu z poprzedniego lata.

Inspektor generalny Rezerwy Federalnej (Fed) już dokonywał przeglądu reformy. Sam Powell wnioskował o jej przeprowadzenie w lipcu 2025 roku. Nie postawiono zarzutów wzbogacenia się, oszustwa ani zamiaru popełnienia przestępstwa. W ocenie senatora Thoma Tillisa z Karoliny Północnej śledztwo było „**mściwym oskarżeniem**”, mającym na celu wywarcie presji na Powella, aby ten zrezygnował z urzędu, i zasygnalizowanie jego następcy, że Departament Sprawiedliwości będzie dostępny jako **mechanizm przymusu** wobec każdego przyszłego prezesa Rezerwy Federalnej, który odmówi obniżenia stóp procentowych na żądanie. W dniu nominacji Tillis ogłosił, że będzie sprzeciwiał się kandydatom na stanowisko w Rezerwie Federalnej, w tym Warshowi, którego nazwał „idealnym kandydatem”, do czasu zamknięcia śledztwa w sprawie Powella.

Trump i Powell, lipiec 2025 r. | Źródło: Julia Demaree Nikhinson / archiwum AP

„Ochrona niezależności Rezerwy Federalnej przed ingerencją polityczną i groźbami prawnymi nie podlega negocjacom” – powiedział Tillis w swoim oświadczeniu.

Jego blokada trwała prawie trzy miesiące. Ponieważ pozycja mniejszości w **Senackiej Komisji Bankowej** pozwoliła mu opóźnić nominację, republikańskie kierownictwo zaczęło otwarcie wyrażać zaniepokojenie. Lider większości w Senacie, John Thune, publicznie naciskał na administrację, aby zakończyła śledztwo. Senator John Kennedy z Luizjany, zapytany, czy Tillis blefuje, powiedział reporterom: „Jeśli pytacie mnie, czy uważam, że

Tillis blefuje, krótka odpowiedź brzmi: »nie«, a dłuższa: »oczywiście, że nie«. Sam Tillis, jak na swój charakter, zacytował Monty Pythona: „Jeszcze nie umarłem”.

Tymczasem zespół prawny Powella doradził mu, aby nie rezygnował. Uzasadnienie strukturalne było na tyle nietypowe, że warto o tym wspomnieć. Kadencja przewodniczącego Rezerwy Federalnej jako przewodniczącego dobiega końca, ale przewodniczący zachowuje oddzielne, długoterminowe stanowisko jako gubernator Rady Nadzorczej Rezerwy Federalnej. Kadencja Powella jako przewodniczącego kończy się 15 maja 2026 r. Jego kadencja jako gubernatora wygasa dopiero w 2028 r. W niedawnej historii przewodniczący rezygnowali z funkcji gubernatora w tym samym czasie, co rezygnowali z pełnienia funkcji przewodniczącego, ze względu na instytucjonalną uprzejmość. Prawnicy Powella nakazali mu złamać tę tradycję. W piśmie sądowym z 13 marca jego obrońca wyraźnie stwierdził, że „aby bronić niezależności Rezerwy Federalnej, przewodniczący Powell nie mógł zrezygnować, dopóki trwa śledztwo karne”. Adwokaci obecnego przewodniczącego Rezerwy Federalnej mówili mu, że nie może przejść na emeryturę, ponieważ oddanie instytucji w ręce osób, które go oskarżają.

25 kwietnia 2026 roku Departament Sprawiedliwości ogłosił zamknięcie śledztwa. W oświadczeniu Pirro stwierdził, że sprawa została przekazana inspektorowi generalnemu Rezerwy Federalnej w celu „zbadania przekroczeń kosztów budowy”, co inspektor generalny wykonywał już od dziewięciu miesięcy na prośbę Powella. Czterdzieści osiem godzin później, rano 27 kwietnia, Tillis pojawił się w programie *Meet the Press* stacji NBC i ogłosił, że zagłosuje za zatwierdzeniem Warsha. „W weekend intensywnie pracowaliśmy, aby upewnić się, że Departament Sprawiedliwości zapewni nas, że nie wykorzystuje go jako broni zagrażającej niezależności Rezerwy Federalnej” – powiedział Tillis. „To pozwoli panu Warshowi na terminowe zatwierdzenie jego nominacji”.

Transakcja została sfinalizowana. Śledztwo w sprawie Powella, które spełniło swoją funkcję, wykazując, że każdy prezes Rezerwy Federalnej może stać się przedmiotem federalnego dochodzenia karnego z inicjatywy prokuratora generalnego popierającego Trumpa, zostało wycofane. Kandydat na to stanowisko, zweryfikowany i zatwierdzony przez Senacką Komisję Bankową trzy dni później, został poddany pod głosowanie plenarne i, jak wiadomo, został zatwierdzony 13 maja.

Warto precyzyjnie określić, co się wydarzyło. Departament Sprawiedliwości Stanów Zjednoczonych wszczął dochodzenie karne przeciwko urzędującemu prezesowi Rezerwy Federalnej. Dochodzenie nie miało żadnego udokumentowanego celu egzekucyjnego: kontrola restrukturyzacyjna była już prowadzona przez inspektora generalnego Rezerwy Federalnej na jego własną prośbę. Dochodzenie zostało wszczęte w dniu nominacji następcy prezesa. Dochodzenie zostało zamknięte w dniu, w którym zatwierdzenie następcy stało się politycznie osiągalne. Instrument nacisku został wycofany w momencie, gdy nacisk osiągnął swój instytucjonalny cel.

To ustanowiło, jako precedens, że stanowisko przewodniczącego Rezerwy Federalnej jest obecnie uwarunkowane politycznie. Przyszły przewodniczący, który odmówi realizacji polityki pieniężnej, której żąda urzędujący prezydent, może spodziewać się **dochodzenia Departamentu Sprawiedliwości**. Przyszły przewodniczący, który jest wystarczająco sprzymierzony z urzędującym prezydentem, może spodziewać się zatwierdzenia bez niego. Mechanizm prawny już obowiązuje.

Warren, w oświadczeniu wydanym w dniu, w którym Departament Sprawiedliwości umorzył śledztwo, wyraził się dosadnie: „Żaden republikanin, który twierdzi, że zależy mu na niezależności Rezerwy Federalnej, nie powinien popierać nominacji Kevina Warsha, który podczas przesłuchania nominacyjnego okazał się jedynie marionetką prezydenta Trumpa”. Krytyka, jako krytyka, była nie do odparcia. Jako opis stanu instytucjonalnego, była również zasadniczo słuszna.

Tillis, zgadzając się na zniesienie blokady, powiedział, że nadal wierzy, iż Warsh będzie „świątynym przewodniczącym Rezerwy Federalnej”. Wierzył, jak dodał, że Warsh będzie działał niezależnie i że Trump może być „raz czy dwa” zirytowany. Na kilka godzin przed przesłuchaniem w sprawie zatwierdzenia nominacji 21 kwietnia Trump powiedział w CNBC, że będzie „rozczarowany”, jeśli Warsh nie obniży natychmiast stóp procentowych. To rozczarowanie prawdopodobnie nie potrwa długo.

Co tak naprawdę kontroluje przewodniczący Rezerwy Federalnej

W prasie Rezerwa Federalna jest często opisywana jako instytucja, która „ustala stopy procentowe”. Jest to prawdą w tym samym sensie, w jakim prawdziwe jest stwierdzenie, że Departament Obrony „zarządza armią”. Jest to trafne stwierdzenie, ale nie oddaje ono w pełni prawdy.

Przewodniczący Rezerwy Federalnej (Fed), we współpracy z **dwunastoosobowym Federal Open Market Committee (Federalnym Komitetem Otwartego Rynku)**, ustala stopę funduszy federalnych, która określa koszt pożyczek jednodniowych między bankami i która rozprzestrzenia się na wszystkie stopy procentowe denominowane w dolarach w światowej gospodarce. Przewodniczący kształtuje bilans Rezerwy Federalnej w wysokości 7 bilionów dolarów, decydując, które aktywa bank centralny kupuje, przechowuje lub sprzedaje i w jakim czasie. Przewodniczący nadzoruje ramy regulacyjne regulujące każdy bank komercyjny i inwestycyjny działający w Stanach Zjednoczonych, w tym banki zagraniczne prowadzące działalność w USA. Przewodniczący administruje, we współpracy z Departamentem Skarbu, **architekturą sankcji finansowych**, za pośrednictwem której Stany Zjednoczone projektują siłę ekonomiczną przeciwko przeciwnikom. Przewodniczący, wyłącznie poprzez komunikację, przesuwają biliony dolarów wartości aktywów w czasie rzeczywistym.

Każda z tych dźwigni ma bezpośredni związek z prywatnymi interesami finansowymi osób, które powierzyły Warshowi ten urząd.

THE FEDERAL RESERVE

WHAT IS IT?
The Central Bank of the United States
 Established 1913. Operates independently of the White House.

HOW DOES IT WORK?

INTEREST RATES
 Raises or lowers the federal funds rate to control borrowing costs across the economy.

OPEN MARKET OPERATIONS
 Buys and sells U.S. Treasury bonds to expand or contract the money supply.

BANK SUPERVISION
 Regulates and supervises banks to ensure the stability of the financial system.

THE DUAL MANDATE

1. MAXIMUM EMPLOYMENT
 Keep unemployment as low as possible without overheating the economy.

2. STABLE PRICES
 Target 2% annual inflation. Prevent both inflation and deflation.

The Fed's independence from political pressure is considered essential to its function.

Stopy procentowe. Wraz ze spadkiem stopy funduszy federalnych spada również koszt kapitału dla każdego projektu w gospodarce globalnej. Projekt wydobywania litu na Ukrainie o wartości 500 milionów dolarów (projekt, który właśnie otrzymało konsorcjum Ronalda Laudera) staje się znacząco tańszy w finansowaniu. Kompleks elektrowni wodnych i huty aluminium na Grenlandii, wymagający miliardów dolarów kapitału początkowego przed wygenerowaniem przychodów, staje się opłacalną inwestycją, a nie spekulacyjną. Saudyjski fundusz majątkowy, inwestujący 2 miliardy dolarów w amerykańską firmę private equity, osiąga niższą rentowność ze swoich aktywów dolarowych, co skłania go do poszukiwania wyższych zysków gdzie indziej, prawdopodobnie w kolejnej rundzie finansowania Affinity Partners. Trump od dwóch lat publicznie domaga się niższych stóp procentowych. Warsz przyłączył się do tego żądania, nazywając swój program „zmianą reżimu” w Fed.

Dolar. Fed nie ustala bezpośrednio wartości walutowej dolara, ale jego polityka pieniężna jest najważniejszym czynnikiem determinującym jego wartość. Słabszy dolar podnosi cenę towarów denominowanych w dolarach, takich jak metale ziem rzadkich, lit, oraz surowców energetycznych potrzebnych do ich rafinacji. Silniejszy dolar obniża koszty nabycia aktywów zagranicznych, w tym terytoriów zagranicznych. Mechanizm, za pomocą którego Stany Zjednoczone mogłyby pewnego dnia „pozyskać” Grenlandię, czy to poprzez zakup, absorpcję ekonomiczną, czy poprzez rodzaj długoterminowej dominacji handlowej, jaką budują inwestycje Laudera, jest w istotnym stopniu kształtowany przez siłę dolara względem korony duńskiej i euro. Przewodniczący Rezerwy Federalnej ustala warunki, na podstawie których dokonuje się tych obliczeń.

Sankcje. Departament Skarbu projektuje sankcje; Rezerwa Federalna administruje nimi za pośrednictwem systemu bankowego. Kiedy Departament Skarbu nakłada sankcje na podmiot, wchodzi one w życie za pośrednictwem infrastruktury płatniczej Rezerwy Federalnej, poprzez ramy regulacyjne, które egzekwowane są przez Rezerwę Federalną wobec banków

członkowskich, oraz poprzez nadzór Rezerwy Federalnej nad globalnym systemem rozliczeń w dolarach. Przewodniczący Rezerwy Federalnej może wdrażać sankcje agresywnie lub z tym, co dyplomaci nazywają „konstruktywną niejednoznacznością”. Udział Cantora Fitzgeralda w Tether o wartości 600 milionów dolarów oraz dziesiątki milionów dolarów rocznych opłat depozytowych z rezerw Skarbu Państwa Tether zależą od cierpliwego podejścia Rezerwy Federalnej do kwestii stablecoina.

Regulacje bankowe. Każdy prezes Rezerwy Federalnej dziedziczy ramy regulacyjne i sam decyduje, jak agresywnie je egzekwować. Prezes, który jest skłonny złagodzić wymogi kapitałowe, zatwierdzać fuzje bez sprzeciwu, zezwalać dużym bankom amerykańskim na inwestowanie kapitału w zagraniczne współinwestycje w aktywa państwowe bez kontroli, tworzy zasadniczo inne środowisko finansowe niż prezes, który traktuje te kwestie rygorystycznie. Działalność Witkoff Group w sektorze nieruchomości zależy od ciągłej gotowości banków amerykańskich do udzielania pożyczek konsorcjalnych z udziałem kapitału państw Zatoki Perskiej. Affinity Partners Kushnera zależy od ciągłej gotowości amerykańskich instytucji finansowych do ułatwiania inwestowania w aktywa amerykańskie za pośrednictwem funduszy państwowych. W obu tych kwestiach regulacyjnych prezes Rezerwy Federalnej ma znaczną swobodę decyzyjną.

Komunikacja. To dźwignia najmniej rozumiana przez opinię publiczną, a najbardziej ceniona przez profesjonalnych traderów. Prezes Fed przemawia, a ceny aktywów się zmieniają. Zdanie na konferencji prasowej na temat rynku pracy może wpłynąć na indeks S&P 500 o punkt procentowy w ciągu jednego popołudnia. Sformułowanie w zeznaniach przed Kongresem na temat oczekiwań inflacyjnych może wpłynąć na rentowność dziesięcioletnich obligacji skarbowych o dziesięć punktów bazowych. Dla zarządzającego funduszem hedgingowym, który pozycjonuje się przeciwko zmianom stóp procentowych – takiego jak Stanley Druckenmiller, styl komunikacji prezesa jest sam w sobie zmienną podlegającą obrotowi. Warsh **wyraźnie zobowiązał się** do zmiany sposobu komunikacji Fed, **usunięcia „forward guidance”** ze standardowej praktyki i przejścia na to, co nazywa **modelem spotkań „dobrej walki rodzinnej”**. To, czy jest to dobra polityka pieniężna, jest kwestią sporną wśród ekonomistów. Mechanicznie jest to system, w którym mniejsza grupa ludzi będzie miała jaśniejszy obraz kierunku, w jakim zmierza Fed, niż szerszy rynek.

Efekt łączny jest oczywisty. Każdy węzeł w sieci odwzorowanej w poprzednich sekcjach – inwestycje Laudera w minerały i wodę, makroekonomiczny portfel handlowy Druckenmillera, portfel sankcji Bessenta wobec Skarbu Państwa, działalność powiernicza Tether Lutnicka, nieruchomości Witkoffa finansowane przez Zatokę Perską, fundusz private equity Kushnera finansowany z funduszy państwowych – jest wrażliwy na decyzje, które teraz podejmie Kevin Warsh. Żadna z tych osób nie będzie musiała do niego dzwonić, ponieważ nie musi. Dostosowanie instytucjonalne zostało już zaplanowane.

Kiedy Warsh powiedział 21 kwietnia senackiej Komisji Bankowej, że będzie „niezależnym aktorem, jeśli zostanie zatwierdzony na stanowisko przewodniczącego Rezerwy Federalnej”, składał twierdzenie, które technicznie rzecz biorąc nie było fałszywe. Możliwe, że – zgodnie z własnym subiektywnym doświadczeniem – będzie działał niezależnie. Może odrzucać telefony z Białego Domu. Może, jak przewidział Tillis, zdenerwować Trumpa „raz czy dwa”. Nic z tego nie zmienia faktu, że rezultaty polityki, które najprawdopodobniej będą zgodne z jego deklarowanymi poglądami ekonomicznymi, są również najbardziej korzystne dla ludzi, którzy go na to stanowisko wybrali, dla rodziny, z którą się ożenił, dla mentora, który zarządza jego pieniędzmi, i dla prezydenta, który go nominował.

Biznes rodzinny

Rezerwa Federalna została utworzona w 1913 roku w odpowiedzi na serię panik finansowych XIX wieku, które ujawniły niewygodną prawdę o amerykańskiej gospodarce: że była zarządzana w rzeczywistości przez małą grupę nowojorskich bankierów, w tym **JP Morgana, Rockefellerów, Warburgów**, których prywatne decyzje mogły wywołać lub powstrzymać kryzysy narodowe na żądanie. Instytucjonalną odpowiedzią był Fed, quasi-publiczny organ zaprojektowany w celu **pozbawienia polityki pieniężnej uznania dowolnego prezydenta**, dowolnego darczyńcy i dowolnej rodziny. Architekci systemu rozumieli, że zagrożeniem dla stabilności gospodarczej nie była obecność potężnych interesów prywatnych, które zawsze będą istnieć, ale koncentracja władzy monetarnej w rękach tych interesów. Fed był zaporą. Ta zaporą została teraz przekroczona.

Zatwierdzenie Kevina Warsha 13 maja 2026 r. na stanowisko prezesa Rezerwy Federalnej stało się możliwe dopiero po wycofaniu dochodzenia Departamentu Sprawiedliwości przeciwko jego poprzednikowi, wszczętego w dniu nominacji Warsha.

Nie jest to nominacja na stanowisko członka Rezerwy Federalnej w instytucjonalnym sensie, w jakim kraj rozumiał ten termin przez ostatnie sto dwanaście lat. Wygląda to raczej na **przeniesienie uprawnień z instytucji publicznej do sieci prywatnej**, dokonane za pośrednictwem formalnych mechanizmów konsultacji i zgody Senatu, **bez ani jednego aktu niezgodnego z prawem**.

Architektura drugiej administracji Trumpa została opisana przez jej zwolenników jako przywrócenie siły narodowej, przez jej krytyków jako korupcja norm demokratycznych, a przez jej uczestników jako zastosowanie **osądu biznesowego do spraw państwa**. Wszystkie trzy opisy pomijają ten bardziej precyzyjny. Zbudowano zamknięty system gospodarczy, w którym instytucje ustalające politykę, ludzie, którzy zarządzają tymi instytucjami, darczyńcy, którzy finansują partię polityczną, która ich tam umieściła, oraz rodzina, która łączy wszystkie powyższe, mają nakładające się interesy finansowe w tym samym zestawie wyników zagranicznych i krajowych. System nie wymaga od żadnego z jego uczestników

korupcyjnego działania. Wymaga od nich jedynie działania w ich własnych jasnych, udokumentowanych, wzajemnie wzmacniających się interesach.

Rezerwa Federalna została zaprojektowana jako jedyna część rządu Stanów Zjednoczonych, na którą żaden prezydent nie mógłby wywierać presji, żaden darczyńca nie mógłby jej kupić, a żadna dynastia nie mogłaby jej odziedziczyć. Na dzień dzisiejszy prezydent nominował zięcia swojego przyjaciela ze studiów. Darczyńca zarządza sto czterdziestoma ośmioma milionami dolarów z majątku osobistego nowego prezesa. Dynastia, poprzez małżeństwo, rozciąga się teraz na biuro prezesa banku centralnego Stanów Zjednoczonych Ameryki.

Fed nie jest już niezależny, stał się teraz przedsiębiorstwem rodzinnym.

Źródła i dalsze lektury

Niniejszy artykuł opiera się na następujących doniesieniach: śledztwo Politiken w sprawie inwestycji Ronalda Laudera w Grenlandii (grudzień 2025 r.); doniesienia New York Times na temat konsorcjum litowego Dobra (styczeń 2026 r.); doniesienia CNBC i Boston Globe na temat ujawnień finansowych Kevina Warsha i powiązań z Druckenmillerem (kwiecień-maj 2026 r.); doniesienia Fortune i Bloomberg na temat blokady Tillisa i śledztwa Departamentu Sprawiedliwości Powella (kwiecień 2026 r.); list Komisji Sądownictwa Izby Reprezentantów od kongresmena Jamiego Raskina do Jareda Kushnera w sprawie Affinity Partners (16 kwietnia 2026 r.); dochodzenie Komisji Finansów Senatu w sprawie powiązań Kushnera z saudyjskim PIF (19 marca 2026 r.); oraz dochodzenie New York Times w sprawie syna Steve'a Witkoffa zabiegającego o inwestycje w Zatoce Perskiej podczas negocjacji zawieszenia broni (październik 2025 r.).

Pełną listę źródeł dla tego tekstu można znaleźć [tutaj](#).

